

[Carl P. Jensen.]

pct.s liberalisering gennemført, uden at det har kostet Håndværksrådet en eneste øre. De penge er hentet i boligministeriets produktivitetsfundsudvalg, og her er vi ved problemet. Man vil gerne have offentlige midler til at gennemføre undersøgelser og eksperimenter, men ikke til at føre dem ud i praksis for at følge de teoretiske resultater op — så hellere holde sig til de metoder, som har stået deres prøve gennem 1000 år, det var det åremål, det ærede medlem anførte.

Jeg vil så lige tilføje, at jeg forstod ikke det ærede medlems bemærkninger om pristanal og byggeindeks. Det er lidt uforståeligt for mig, men det skyldes måske, at det ærede medlem, når han opgør byggeindeksen til 263, glemmer, at tallet er 302. Det eneste, det ærede medlem har forstået helt rigtigt, er mit hjertes følelser over for de forskellige former for boligbyggeri. Dem skildrede det ærede medlem helt rigtigt.

Paabøl: I diskussionen i går og i dag har det spørgsmål været fremme, om grundejerne skal have hele fortjenesten ved overgangen til frit boligmarked. Nu er forholdet jo det, at vi ikke går over til frit boligmarked. Vi indfører visse stigninger, der er foreslået af regeringen. Vi skal forhøje lejen i den gamle boligmasse med 30 pct. over 2 år, hvoraf man vil inddrage de 14 pct. i forøgede ejendomsskatter. Her er det, jeg spørger: på hvilket materiale bygger boligministeriet sine beregninger? Det må vi dog have forklaret. Jeg er vant til fra min daglige virksomhed at regne med kendsgerninger og tal; jeg kan ikke anlægge et frit skøn på disse ting. Jeg ved, at der fra grundejerside foreligger en beretning til boligministeriet, hvoraf fremgår, at en stigning på 30 pct. ingenlunde vil give grundejerne dækning, hverken for de forøgede vedligeholdelsesomkostninger eller drifts-omkostninger, og ikke vil genoprette den vedligeholdelsestilstand, som ejendommene var i i 1939. Jeg ved ikke, om denne beretning er rigtig, men vi må se på den i udvalget.

I det hele taget synes jeg ikke, man skal drøfte disse spørgsmål på et meget principielt plan, men at vi skal kaste vore evner af i de nærmeste krav og se at finde

ud af, hvilken stigning der er rimelig til dækning af de forøgede drifts- og vedligeholdelsesomkostninger, og hvilken stigning der giver mulighed for også at få vedligeholdelsesstandarder rettet op. Her har jeg spurgt, om det ikke var rimeligt, at man reserverede en større del end foreslået af regeringen til udvendig og indvendig vedligeholdelse.

Derimod har jeg vendt mig mod en boligskat, ikke fra et principielt synspunkt, men fordi jeg stiller mig tvivlende over for, om der er plads til en boligskat. I øvrigt har vi fra vor side ikke taget stilling til, om stigningen skal være 30 pct. eller et mindre beløb; vi har i hvert fald ikke tænkt på en større stigning end 30 pct. over to år.

Jeg sagde i går, at jeg ville anse det for rimeligt, om man fandt frem til et bredt forlig om et spørgsmål, som i den grad optager sindene og i den grad berører store grupper af befolkningen. Det var rimeligt, om alle partier her i tinget tog et medansvar for gennemførelse af disse foranstaltninger. Hvis vi ikke er villige til at tage et medansvar for upopulære foranstaltninger, vil resultatet blive, at sådanne foranstaltninger kommer for sent eller ikke lader sig gennemføre i tilstrækkeligt omfang. Det vil medføre uheldige samfundsmæssige konsekvenser.

Boligministeren sagde, at han ikke kunne forstå, at vi i 1955 gik med til en stigning, svarende til 3-4 pct. af 1939-lejen, i de kommunale ejendomsskatter i byerne uden for København og Frederiksberg. Jeg mener, at jeg i virkeligheden gav en god forklaring på det i går, idet jeg forklarede det således, at det for det første var en mindre stigning. Fordi man går med til en stigning på 3-4 pct. i 1955, er det ikke sikkert, at man mener det forsvarligt og rimeligt at gå med til en stigning på 14 pct. i 1958. For det andet var det en stigning, som i virkeligheden gik ud på en ajourføring af købstædernes ejendomsbeskatning med ejendomsbeskatningen i København og Frederiksberg, en stigning, som var bundet til boligpolitiske formål. Nu gør man to ting: man frigiver de beløb, som tidligere skulle henses til imødegåelse af kommunernes risiko ved ydelse af kaution for byggelån, og man indfører en meget betydelig stigning, som har en tydelig skattepolitisk